

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1955

Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος
20 Ἰουνίου 2016

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἄνθρωποι «σάρκες»

«Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γέν. 6,3)

Εορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτή μεγάλη καὶ ἔνδοξη· ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς, **ἑορτή τῆς καθόδου τοῦ ἁγίου Πνεύματος** ἐπάνω στοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου. Μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Ἄλλὰ οὔτε ἐγὼ ἔχω τὴ δύναμι νὰ φιλοσοφήσω καὶ νὰ θεολογήσω, οὔτε σεῖς ἔχετε διάθεσι ν' ἀκούσετε ὑψηλὰ διδάγματα. Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, ποὺ συζητοῦσαν περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος παντοῦ· στοὺς δρόμους, στὰ σπίτια, στοὺς ναοὺς· καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες ἔχουν ἐκφωνήσει θαυμάσιους λόγους. Ἄλλὰ σήμερα τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά. Μίλα γιὰ συνοικέσια, γάμους, διαζύγια, πολιτική, ποδόσφαιρο, γιὰ ὅλα τὰ ἐπίγεια πράγματα, ἔχουν αὐτιὰ οἱ ἄνθρωποι νὰ σ' ἀκούσουν· γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα καμμία συζήτησι! Καὶ ἐκπληρώνεται αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Γένεσις· «εἶπε Κύριος ὁ Θεός· Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γέν. 6,3). Ἄλλὰ παρ' ὅλη τὴν ἀτέλεια καὶ ἀδυναμία μου, θὰ τολμήσω νὰ πῶ λίγες λέξεις γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα, κατὰ τὴν πίστι μας εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος. Μία εἶνε ἡ οὐσία τῆς θεότητος, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶνε τρισυπόστατος, Πατὴρ - Υἱὸς - ἅγιον Πνεῦμα. Ὅ,τι ὑπάρχει, ὅλα τὰ ὄρατὰ καὶ ἀόρατα, εἶνε δημιουργήματά του. Κατὰ τὴν θεολογικὴ διατύπωσι τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου «ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι» ἐποίησε τὰ πάντα.

Τὸ ἐξοχώτερο καὶ ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος. **Ἦν ὁ ἄνθρωπος!** Καὶ μόνο αὐτὸς ἔφτανε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός· ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ θαῦμα ποὺ διαλαλεῖ τὴ δημιουργικὴ δύναμι τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, γιὰ τὰ ἄλλα δημιουργήματα ὁ Θεὸς εἶπε καὶ ἔγιναν· ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο! Εἶπε· «**Ποιήσωμεν ἄνθρωπον**

κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. 1,26). Δηλαδή, τρόπον τινὰ ἔγινε σύσκεψις Πατρὸς Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰ θεϊκὰ ἐργαστήρια ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὑπέροχος ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, **εἶνε δισύνθετος**, ἔχει δύο συστατικά· εἶνε ὕλη καὶ πνεῦμα. Ἐὰν ποῦμε μόνο ὕλη, εἴμαστε ὑλισταί· ἐὰν ποῦμε μόνο πνεῦμα, εἴμαστε ἔξω τῆς πραγματικότητος. Συνδυασμὸς ἐναρμόνιος, θαυμαστός.

Ποιά καὶ πόση εἶνε ἡ ὕλη του; Ἐὰν ἀναλύσουμε σὲ ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον τὸ σῶμα ἑνὸς νεκροῦ ἀνθρώπου ποὺ ζυγίζει 65 κιλά, θὰ δοῦμε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς στοιχεῖα. Τὸ περισσότερο, 45 κιλά, εἶνε νερό. Λίπος τόσο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξουμε ἑπτὰ σαπούνια. Ἄνθρακα ὅσο γιὰ νὰ φτειάξουμε ἀρκετὰ μολύβια. Φώσφορο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξουμε μερικὰ κουτιά σπέρτα. Μαγνήσιο γιὰ μία δόσι καθαρικοῦ. Σίδηρο ὅσο γιὰ νὰ φτειάξουμε ἕνα καρφί νὰ κρεμάμε τὸ παλτό μας. Ποτάσα ὅση γιὰ νὰ φτειάξουμε ἕνα πυροτέχνημα. Καὶ τέλος ἀσβέστη ἕνα κουβᾶ, ὅσο γιὰ νὰ ἀσβεστώσουμε ἕνα μικρὸ δωμάτιο (βλ. βιβλ. Θαύματα, Ἀθῆναι 1990², σ. 121). Αὐτὰ εἶνε τὰ ὑλικά του, πράγματα δηλαδή εὐτελεῖ, πολὺ φτηνά.

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο ὕλη, ὄχι· εἶνε καὶ κάτι ἄλλο. Κοντὰ στὴν ὕλη ὑπάρχει καὶ κάτι ποὺ ἔχει ἀνυπέρβλητη ἀξία, κι αὐτὸ εἶνε **τὸ πνεῦμα**. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πνεῦμα. Μὰ δὲν τὸ βλέπουμε, θὰ πῆς. Ἄλλὰ εἶνε αὐτὸ τὸ μόνο ποὺ δὲν βλέπεις; σ' ἐρωτῶ· βλέπεις μήπως τὸν ἀέρα, τὸ μαγνητισμὸ, τὸν ἠλεκτρισμὸ καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ὑπάρχουν; Ἦχι. Συμπεραίνεις ὅμως τὴν ὑπαρξί τους ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τους. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐκδηλώσεις ποὺ δείχνουν, ὅτι στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει κάτι ἀστάθμητο· καὶ τὸ ἀστάθμητο αὐτὸ εἶνε ἡ **σκέψις**. Ἦν ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου! Βρίσκεσαι τώρα ἐδῶ, καὶ μὲ τὴ σκέψι σου μεταφέ-

ρεσαι στο Βόρειο ή στο Νότιο Πόλο, ταξιδεύεις στις πέντε ήπειρους και τις θάλασσες. Ή σκέψις άνιχνεύει και μετρά· δημιουργεί συλλογισμούς, κρίσεις, συμπεράσματα· ένῳ εἶνε κάτω στη γῆ, έπεκτείνεται παντοῦ, πετάει στα ὕψη. Ή σκέψις εἶνε αὐτή που δίνει ιδιαίτερη αξία στον άνθρωπο.

Άλλά δυστυχῶς ὁ άνθρωπος δέν ἔμεινε στοῦ ὕψους που τόν ἔθεσε ὁ Θεός, νά ἔνε ὁ κυρίαρχος τῆς φύσεως, ἀλλά και τῶν παθῶν που εἶνε τὸ δυσκολώτερο. Στο να γίνῃ κυρίαρχος τῆς φύσεως πλησιάζει· ἐκεῖ που ὑπολείπεται εἶνε τὸ **νά γίνῃ κυρίαρχος τῶν παθῶν**. Ὅπως ὅταν συμβῆ σεισμός, τὰ κτήρια ὑφίστανται ῥωγμὲς κ' εἶνε πλέον ἐτοιμόρροπα, ἔτσι και ὁ σεισμός τῆς ἁμαρτίας ἐκλόνισε ὅλο τὸ δημιούργημα - ἄνθρωπος· και στο μὲν σῶμα εἰσηλθε ἡ ἀσθένεια, που ὁδηγεῖ στον τάφο, ένῳ τὸ πνεῦμα του ἔγινε δοῦλο και ὑπηρέτης στα πάθη. Και λέει λοιπὸν ἡ ἁγία Γραφή, ὅτι ἦρθε περίοδος που ὁ ἄνθρωπος διεφθάρῃ ἀνεπανόρθωτα· προτοῦ να συμβῆ ὁ κατακλυσμός, οἱ ἄνθρωποι ἦταν μόνο ὕλη, μόνο σάρκες, πνεῦμα καθόλου. Ἔγιναν σαρκολάτρες, κτηνώδεις, στους ὁποίους ἀρμόζει τὸ ψαλμικὸ *«και ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὡν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις και ὡμοιώθη αὐτοῖς»* (Ψαλμ. 48,13,21). Και τότε ὁ Θεός εἶπε· *«Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας»*.

Ὁ Θεός προειδοποίησε, ὅτι θὰ γίνῃ **κατακλυσμός**. Και ὁ Νῶε, ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια, κατασκεύαζε τὴν κιβωτὸ και κήρυττε ὅτι θὰ γίνῃ καταστροφή. Αὐτοὶ τίποτα· κορόιδευαν τὸν κήρυκα τῆς μετανοίας. Ὡσπου μιὰ μέρα που δέν τὸ περίμεναν, ἐκεῖ που γλεντοῦσαν, διασκέδαζαν, παντρεύονταν, ξεπαντρεύονταν, ζοῦσαν βίον κτηνώδη και δίχως ἔννοια τοῦ Θεοῦ, ὁ οὐρανὸς γέμισε σύννεφα, ἔγινε μαῦρος, ἄστραψε και βρόντηξε, κι ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες του. Ἔβρεχε ἐπὶ σαράντα μέρες συνεχῶς. Τὰ νερά ὑψώθηκαν, κάλυψαν και τὶς κορυφές. Πνίγηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι και σώθησαν μόνο ὀχτῶ ψυχές, ὁ Νῶε και ἡ οἰκογένειά του. Μετὰ ἀπὸ νεώτερες ἔρευνες ἀρχαιολόγοι εἶπαν, ὅτι ἐπάνω στο ὄρος Ἄραράτ ὑπάρχουν λείψανα τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε.

Ἀναφέρω τὸ γεγονός τοῦ κατακλυσμοῦ, γιατί ὁ Χριστὸς προτοῦ να φύγῃ ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμο προφήτευσσε ὅτι, ὅταν θὰ πλησιάζῃ ἡ δεύτερα παρουσία, οἱ ἡμέρες ἐκεῖνες θὰ εἶνε *«ὥσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε»* (Ματθ. 24,37. Λουκ. 17,26)· οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν ὅπως οἱ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, θὰ ἔχουν ξεχάσει τὸ Θεό. Κι ἂν ρίξουμε ἕνα βλέμμα στη σημερινὴ ζωῆ, θὰ δοῦμε πολλὰ

ἀπὸ ἐκεῖνα που παροργίζουν τὸν Κύριο. **Σαπίσαμε**, ἔχουμε διαφθαρῆ μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Τί πρῶτο και τί δεύτερο ν' ἀναφέρουμε;

● Ἄλλοτε τὸ **διαζύγιο** ἦταν ἄγνωστο. Ἐκατὸ χρόνια περνοῦσαν και διαζύγιο δέν ἀκουγόταν. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χῳρίζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα; Οἱ μισοὶ γάμοι διαλύονται. Σικάγο και Νέα Ὑόρκη γίναμε.

● Ἄλλοτε ἡ πατρίδα μας εἶχε πολυτεκνία. Ὁταν ὁ Πλαστήρας με τὸ σύνταγμα του ἔφτασε μέχρι Σόφια και Καλὲ - Γκρότο, ἕνας Ἑλληνας πέθαινε τὸ πρῶτο και μέχρι τὸ βράδυ γεννιόνταν ὀχτῶ· τώρα ἕνας πεθαίνει και μισὸς γεννιέται. Με τὴ σατανινὴ ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας και με τὶς φονικὲς **ἐκτρώσεις** σβήνουμε! Δίνουμε δικαίωμα στον Τοῦρκο να μᾶς ἀπειλῆ. Ποιὸς εὐθύνεται; Δολοφόνοι, δολοφόνοι! Ἐνῳ ὁ παπποῦς και ὁ πατέρας σας ἔκαναν 5 και 6 και 7 παιδιά, τώρα τὰ παιδιά μας λιγότεψαν. Ἡ ἔκτρωσις εἶνε ἔγκλημα, εἶνε φόνος.

● Σήμερα ἡ **εὐμάρεια** ἔφερε τὴν σῆψι ἰδίως τῆς νεολαίας μας· γίναμε σάρκες, δέν ὑπάρχει πνεῦμα Θεοῦ. Γλεντοῦν ὡς τὸ πρῶτο σὲ νυχτερινὰ κέντρα και τὸ πρῶτο βγαίνουν ἀπὸ ἔκει ῥάκη ψυχικά και σωματικά. Ἄλλοτε οἱ νέοι μας ἔφτασαν νηστικοὶ μέχρι Ἄγκυρα και Κορυτσά· τώρα οἱ στρατιῶτες μας τρέφονται με πολυτέλεια και ῥαστώνῃ· ὅσο τρώει τώρα ἕνα ἀπὸ τὰ «παιδιὰ τῆς μαμάκας», ἔτρωγαν ἄλλοτε πέντε παιδιά. Καί, ἀμάθητοι ἀπὸ σκληραγωγία, σὶς δυσκολίες αὐτοκτονοῦν.

● Τὰ **ναρκωτικά** τέλος θερίζουν. Παιδιὰ πεθαίνουν ἔξω ἀπ' τὰ σχολεῖα με τὴ σύριγγα στο χέρι.

* * *

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοῦ μου, **πρὸ ἑνὸς νέου κατακλυσμοῦ**, γι' αὐτὸ ἀρμόζει και σ' ἑμᾶς ἡ προειδοποίησις τοῦ Θεοῦ *«Οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας»*. Ποιὸς θὰ εἶνε ὁ κατακλυσμός αὐτός; Θὰ εἶνε κατακλυσμός ὀχι ὕδατος ἀλλά πυρηνικῆς ἐνεργείας.

Θὰ σβῆσῃ αὐτὸς ὁ κόσμος· θὰ σωθοῦν μόνο ὅσοι μείνουν πιστοὶ στον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτοὶ θὰ διασωθοῦν μέσα στη νέα κιβωτὸ τῆς σωτηρίας. Μέσα σ' αὐτὴν να φροντίσουμε λοιπὸν να εἴμαστε κ' ἑμεῖς. Ἄς ἀντιδράσουμε με ὅλες τὶς δυνάμεις μας. Ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, λαός, οἱ πάντες, να μετανοήσουμε, να ἔξομολογηθοῦμε και να σωθοῦμε μέσα στην κιβωτὸ τῆς σωτηρίας. **Ἡ δὲ κιβωτὸς εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε και ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**